

I Księga Kronik

Rozdział 17

1. Gdy Dawid zamieszkał w swoim domu, rzekł do proroka Natana: Oto ja mieszkam w pałacu cedrowym, Arka zaś Przymierza Pańskiego pod zasłonami namiotu. 2. Natan powiedział do Dawida: Uczyń wszystko, co zamierzasz w sercu, gdyż Bóg jest z tobą. 3. Lecz tejże samej nocy Bóg skierował do Natana następujące słowa: 4. Idź i powiedz mojemu słudze, Dawidowi: To mówi Pan: Nie ty zbudujesz Mi dom na mieszkanie. 5. Nie mieszkalem bowiem w domu od dnia, w którym wyprowadziłem Izraela, aż do tego dnia, ale przechodziłem z namiotu do namiotu lub z przybytku do przybytku. 6. Gdziekolwiek wędrowałem z całym Izraelem, czy kiedykolwiek powiedziałem choćby do jednego z sędziów, którym nakazałem paść mój lud: Dlaczego nie zbudowaliście Mi domu cedrowego? 7. A teraz przemówisz do mojego sługi, Dawida: To mówi Pan Zastępów: Zabrałem cię z pastwiska, spośród owiec, abyś był władcą nad ludem moim izraelskim. 8. I byłem z tobą wszędzie, dokądkolwiek się udałeś, i wytraciłem przed tobą wszystkich twoich nieprzyjaciół. Dam ci sławę największych ludzi na ziemi. 9. Wyznaczę miejsce mojemu ludowi izraelskiemu i osadzę go, i będzie mieszkał na swoim miejscu. Nie przerazi się on już i ludzie nikczemni nie będą go już niszczyć jak dawniej. 10. Od czasów, kiedy ustanowiłem sędziów nad moim ludem izraelskim, poniżyłem wszystkich wrogów twoich. I oznajmiłem ci: Pan dom ci zbuduje. 11. Kiedy wypełnią się twoje dni i będziesz musiał odejść, aby połączyć się z twoimi przodkami, wzbudzę twójgo potomka po tobie, którym będzie jeden z twoich synów, i utwierdzę jego królowanie. 12. On zbuduje Mi dom, a Ja utwierdzę tron jego na wieki. 13. Ja będę mu ojcem, a on będzie Mi synem; życzliwości mojej nie cofnę mu, jak cofnąłem temu, który był przed tobą. 14. Osadzę go w moim domu i w moim królestwie na zawsze, a tron jego będzie utwierdzony na wieki. 15. Zgodnie z tymi wszystkimi słowami i zgodnie z tym całym widzeniem przemówił Natan do Dawida. 16. Poszedł więc król Dawid i siadłszy przed obliczem Pana, mówił: Kimże ja jestem, o Panie Boże, i czym mój ród, że doprowadziłeś mnie aż dotąd? 17. Ale i to jeszcze wydało się Tobie za mało, o Boże, lecz dałeś w sprawie domu swego sługi zapowiedź na daleką przyszłość. Wejrzałeś na mnie jak na człowieka znamienitego stanu, o Panie Boże. 18. Cóż więcej może powiedzieć Dawid do Ciebie o chwale Twego sługi? Ty sam znasz swego sługę. 19. O Panie, przez wzgląd na swego sługę i według [zamiarów] Twego serca dokonałeś tego całego wielkiego dzieła, aby ujawnić wszystkie wielkie czyny. 20. O Panie, nie ma podobnego Tobie i nie ma Boga oprócz Ciebie, zgodnie z tym wszystkim, co słyszeliśmy na własne uszy. 21. I kto jest jak lud Twój, Izrael? Czyż jest choćby jeden naród na ziemi, do którego poszedłby Bóg, aby wybawić go jako lud swój, aby zapewnić mu sławę wielkich i straszliwych dzieł, wypędzając narody przed ludem swoim, który wykupiłeś z Egiptu? 22. Uczyniłeś lud izraelski ludem swoim na zawsze, i Ty, Panie, stałeś się jego Bogiem. 23. Teraz więc, o Panie, niech trwa na wieki słowo, które wyrzekłeś o słudze swoim i o domu jego, i uczyn, jak powiedziałeś, 24. ażeby trwało i wielbione było imię Twe na wieki w słowach: Pan

Zastępów jest Bogiem Izraela! A dom Twojego sługi, Dawida, niech będzie trwały przed Twoim obliczem! **25.** Ty bowiem, Boże mój, objawiłeś swemu słudze, że zbudujesz mu dom, stąd to sługa Twój tak ośmiela się zanosić modły przed Twoim obliczem. **26.** A teraz, Panie, Ty sam jesteś Bogiem. Skoro obiecałeś swojemu słudze to szczęście, **27.** racz teraz pobłogosławić dom swego sługi, aby trwał przed Tobą na wieki, bo co Ty, Panie, pobłogosławisz, będzie błogosławione na wieki.

Biblia Tysiąclecia, wydanie V.
Prawo autorskie © 1999, Pallottinum. Wszelkie prawa zastrzeżone.
Copyright © 1999 by Pallottinum. All rights reserved.